

גיד הנשה פרק שביעי חולין צת.

מסורת הש"ס

(א) (מוססחא דתרומות
 פ"ט ה"ה.) (ב) (סס.)
 (ג) (ג"ל אש.) (ד) יומא עב:
 עד. (ה) (ואוסרת רש"ש.)
 (ו) (סוף פרק י' דתרומות.)
 (ז) (עין תוס' בכורות לא:
 ד"ה איכ.) (ח) (ערך דקל
 א.) (ט) (מנהדרין.) (י) (עד
 כאן במערי.) (יא) (ויש"ס
 תוס' לקמן ק. ד"ה
 כשקדס.)

תורת אור השלם

1. ולקח הכהן את הזרע בשלה מן האיל ויחלת מצה אחת מן הסל וירקס מצה אחד ונתן על כפי הקיור אחד התגלחו את קורו: כמזכר ו יט

הנהות הב"ח

(א) ישי"י ד"ה נס' וס'
ש"ס בהן להעלות:
(ב) תוס' ד"ה כניית
אפרוח וה"ה בנחמא כ"ל
ומינח בשאר נמחק:
(ג) ד"ה נפול וס' דלמא
אל חזא ויחביב בצירי'
דחברתה ולא פליק להו
דיקולא:

מוסף רש"י

חצי שיעור. כלומר פחות
מכשיעור (י'חא עג').

הוא: **אכל טמאה**. בלא אפרוח לא: כיון דאין בה אפרוח קרי **טמאה טמאה**. ואפילו של עוף טהור: **בימים**. טהורות ששלקן כ' טהורה **דרישא**. דנקט טמאה טמאה ממש קאמר ולאן אפרוח דאי טהורה אפרוח טמאה כתיב למע יי:

יבדל שגלן וזמל אפרות כחם
 חו היא טומאתו וכולן מן
 הסהור: הסהל דלים כה אפרות.
 השמיעין ידכח טעמא ואסורה
 דמחא עגלמא הוא: יס כה
 אפרות. אפילו טורה: מיכיל.
 ידכח טעמא דהא אפרות נכלה
 כדיוולא. קלחת: סכר רב
 לשטורה. יתרה ולאוסי עלה
 שגלח קדרה כדי לנטל את
 האיסור והאיסור היה משער כמו
 למחא אפילו טומאה: רבנן

אסורות כיצד בגן
באחת מהן ה"ג מסר
לדית בה אפרוח הש
אסורה דאית בה אפר
הא לא אידיא תנא ס
תאמר רישא דאית בר
אפרוח שריא תנא ס
מבבל דרישא דלית ב
אסירא ההוא כותא

דבשור סבר רב אבהו
דיקולא אמרי ליה
דהיתרא בלע דאיסורא
דיתא דתרבא דנפל
מר בר רב אשי לשעור
אמר ליה אבהו לאו
בשיעורין דרבנן ועוד
שיעור אסור מן התו
אבא אמר רב אידי ב
לוי בר פרמא אמר רבי
משום זקן אחד ורבי י
אמרו ביצה כס' אסו
מטיל לה בכול ליתר
לא פירשו את הדבר
שמואל בר נחמני

יהושע בן לוי אמר ר' ואחת בהרי דידה או ר' אמר רבי חלבו אמר ר' הווא דאתא לקמיה ר' אשער בארבעים וחמש במ"ה ואני אשער במ"ט טעמא דליבא שרשים חי"א בר אבא אמר ר' אמר לפנינו ר' שמואל ר' יהושע בן לוי משום ר' אלא מזורע בשלה דס'

[illegible]

בביצת אפרור. וה"ה (ב) בשאר בזמנא צה דם דשדא חילנא
בכולה ינראה דטמאה שהיא קלופה אפשר דאסורה
ויצורשמי¹⁰ וצבי גיפולי צינים משמע דיש חילוק בין קלופות לשאין
קלופות ושמה לענין זה נמי יש חילוק והא דלא משני הכא הא בקלופה

הא בשא"ה קלופה משום דמסו
צנים מבשלים אותן בקליפתן:
פירוש קא מפשש. ואכל לא
פריך א"ה אסורות אסורות למה
לי וכן כנמה דוכמן וכנמה דוכמן
פריך: **דנפל** בריקולא רבשרא.
בערוקס חברו כהדי יומא ודיקולא
שפילס פירוש קלמא כחמא תנשום
הנלוים דכרי קלמא דנפל יורה
גדולה שיש בה שיעור דיקולא וקשה
סיון דלאו לדיקולא נפל מאי קלמא
כיון דכר אשי נשעוריה במאי דנפלה
דיקולא ובהגבורה פנימא דיקולא

לדקלום וקבלתם הוא כלי שמעשלין
בשר בדמאם בהזכרה את הספירה
(ב"ר עד.) כל שלשים יום מהפך להם
גיהנם כבשר בקלמא ואפשר דקרי
ליה דיקולא משום הרמימות שעולות
במוטו שנקראים דיקולי בדמאם פרק
כל שעה (פסחים דף ע"ג) אמר ר' יוסף
קאה לא יתחיל איניס תרתי חטיי
בדידי הדדי דילמא אול חמא (א) בנדי
דחזרתה ולא סליק ליה דיקולא דמא

מ' רומח'ס: **ואיבעיא** לה
בששים ואחד ב'ו. ומדלג פירש כדילג
בששים ואחד מותר לילך למי מפשע
מדי דשמן רבי יהושע בן לוי עמלו
הוא מסופק ומיהו קשה דלקמן
קאמר רבי יהושע בן לוי כל אסורין
שבתורה בשם משמע פ' בששים
של היתר כמו גיד בששים ואין גיד מן
המנין ויש לומר דהם ששמים דבר
קפרא קאמר לה אכל הכא מדקאמר
בששים אסור משמע שפיר דבששים
של היתר נמי אסור להכי אית לן
למימר לדלידיה הוא מספקא ליה:
כל איסורין שבתורה בששים. פירש
בקווערס דלף כי לא יתיב טעמא
דעי ששים ואין נראה ומה שהביא
ראיה מלקמן אפרש לקמן בעזרת ה':

ציה כס' אסורה כס' ואחת מותרת ואיבעיא להו כס'
למאן לבר מינה ולא פשיט ומר פשיט לה מפשט אתמר
הונא ביציה כס' והיא אסורה כס' ואחת והיא מותרת
ג בר רבי א"ל אבא לא שיער בארבעים ושבע ואני
ההוא דאטא לקמיה דר"ש בר רבי א"ל אבא לא שיער
ההוא דאטא לקמיה דר"ש חייא א"ל כלום יש שלשים
א איכא שלשים משערין אמר ר' חנינא גומא אמר ר'
הושע בן לוי משום בר קפרא כל איסורין שבתורה כס'
רב יצחק רבי אתה אומר כן הכי אמר רב אסי אמר
רב קפרא כל איסורין שבתורה במאה ושניהם לא למדוה
מיב יולקח הכתן את הזרוע בשלה וגו' ותניא בשלה
אני

אפילו שלשים ואפ"ס שאינו יותר בקר: צ"ל היכא דבדקתה
ה"ל היכא דבדקתה ויהיב עממא לעולם עממא לא צביל דאממר
י"ס (א) להעלות במאה והחד וכן שאין אכסור יאויב לא יחסי
להעלות כ' מותר דאמרין אין צדן להעלות אכס"א אלא יאבמאי
למז: וקשיים (ב) למדור כו'. ואפ"ג דאי אחי למלך מיניה
אזל במיניה הוה יאבי עממא אפילו האי רצן אחמור עממא
לכסו ואכסור וזרם וואהלי וכן נאכלנ לעצמיה דהא שמונר עממא:

עין משפט
נר מצוה

ע"א ב מ"י פט"ו תה"ל
מאכלות חסודות הל'
יט [כ] סמג לאוין קמא
טו"ש"ע י"ד ס"י פו סעף
ה :
ה

מאכלות חסירות הלי
ט" (ופט"ו הלכה כד) סמג
לארץ קמח טושי"ע י"ד ס'
ז טעף א וס' נט ס"ד:
מ"ד (מ"י) פט"ו שס
הלכה י"ז טושי"ע
י"ד ס' נח טעף ו:
ז טעף א וס' נט ס"ד:

סג' ה' ת"י פ"ד מהל' מאכלות אסורות הל"ב ופ"ב מהל' שביח' עשור הלכה ג:
סג' ו' מ"י פט"ו מהל' מאכלות אסורות הל"ט סמג' לאוין קלב קמא טושי"ט י"ד ס"י פו סע"י ה' וס"י לח סק"ף ו':

שיטה מקובצת

פ רחצי שיעור אסור
 סע התורה כדאמרינן חצי
 שיעור מנין: **ב** בחצי
 זית אלא בשעור שלם:
ג בחלוקה וכולי האי מי
 מולוקין: **ד** וכן שאן
 וכו' אסור ואולי כן
 ריב: **ה** טעמא: **ו** אלא
 ככמה לאו בששים אלמא:
ז ואסור לורש וואיל
 נאכל לבעליו דהא שלמים
 הוא כציל ועל שאר כל
 הדבר עו סוף העמוד
 נרשם עליו: **ח** הכא לא
 מרר, נב עי' חס' כבודות
 סף ד' לא עיי' **ט** משמע
 נפי' ביה עי' ב' היתר:

רבינו גרשום

סבר רב אשי לשעורה
כמא רבנא רבנא נמי דיקרא.
כלומר כדכתיב ויהי רות
ועל כדכתיב ויהי רות
דיקרא רותא וסבר רב
אשי לשעורה ששים
במא רבנא רבנא כו'. ההוא (כו')
פלא ויהי רות כו' כלומר פלא
דיקרא רותא לשעורה
בתלית פלגי דיתא כלומר
דאי היה רותא ששים
תצא ויהי רותא רבשאי היה
מחייב שהיה מקיל ביותר.
הוא רותא רותא קלית רבין
למלא. כלומר תצי ויהי
חלם ששלם לתוך יורה
של בשר רותא. אבא
לא שיער כו' שהיה מקיל
חצי שיעור.